

ogsaa anvist en Bet, som dog den ærede Minister vist i det Hele vil bifalde, nemlig at fastsætte et mindre Beløb der, hvor det er rigtigt. Et højere Beløb end det, der maa udkomme efter Capitelstarten, synes jeg nu man albrig skulde eller burde søge at faae; thi Capitelstarten er jo engang en Norm for Ydelsen, saa at man, naar man vil have Penge istedetfor Korn, vilde udsætte sig for ikke ugrundet Klage over Ubillighed, naar man paa noget Sted vilde forlange Mere, end hvad der udkommer efter denne Norm; men hvor man ønsker en Forandring og ikke kan opnaae den med den anden Parts gode Billie, og hvor det maatte ansees for ubilligt at handle imod den anden Parts Billie, troer jeg, at man bør give lidt Afslag; dette Afslag synes jeg og de øvrige Medlemmer, der slutte sig til mig, bør ikke vilkaarligt bestemmes af en Commission eller af andre Mænd; man bør derimod gaae frem, som hvor man vil have en Contract forandret; man gjør et Tilbud eller afventer et Tilbud og seer det an, indtil Modparten finder sig i Billighed. Det er et Forslag om at give en Bemyndigelse til at lempe Sagen og see den an, som er stillet af mig i Forening med to andre Medlemmer.

Den ærede Landsstingsmand, der i Aften først havde Ordet (Nørgaard), talte Afskilligt om, at det ikke var ham klart, hvorledes Lønningens Stilling vil blive, og hvorvidt Rigsdagens Bevillingsmyndighed i saa Henseende vil blive vedligeholdt, og han talte om, at det var muligt, at Lønningens fonden blev stillet saaledes, at Kirken vilde skaffe sig en Enevældighed overden; ja, han talte endog om et geistligt Herredømme. Den ærede Minister henviste ham for Lovudkastets Vedkommende til dets § 9, og for alle Andres Vedkommende, som overhovedet gaar ind paa Lovforlaget — thi der er jo Medlemmer af Udvalget, der bestemt have erklæret sig derimod — kan jeg henvise til den samme Paragraph eller Endringsforslagene der til. De nemlig, der med mig gaar allervidest i at ville opstille en Garanti for Lønningens fonden imod Indgreb, have stillet det Endringsforslag, som den ærede Landsstingsmand vil finde under Nr. 52, hvilket indeholder, at andre Udgifter end de i denne Lov fastsatte kunne kun

paadrages Lønningens fonden med Rigsdagens Samtykke. Der er altsaa den fuldstændigste Enighed derom, at ikke en Skilling udover hvad denne Lov, hvis den bliver Lov, bestemmer, kan gives ud uden Rigsdagens Samtykke, saa at jeg troer, at i denne Henseende er der ingen Grund til Tvivl. Naar den samme ærede Landsstingsmand omtalte, at der var yttret Noget imod Staten, som det var let at sige, men vanskeligt at bevise, og som krævede et Bevis, saa veed jeg virkelig ikke, hvad der er meent herved; thi der er ikke paa nogen Maade fra nogen Side, skriftligt eller mundtligt, yttret, at Staten vilde gjøre Kirken Fortræd, men det er rigtignok af Enkelte yttret, at der kunde være Grund til at vogte sig for visse Stemninger, under hvilke den lovgivende Magt eller en Deel af den ikke havde den Respect for Kirken og de kirkelige Instituter, som vi ansee for billig. Men deri, at man siger: „Der kan indtræde en forandret Stemning og Opfattelse“, deri ligger dog visse ingen Bestyrdning, og naar man siger, jeg har Frygt for, at den eller den Mand kunde muligens engang gjøre Noget, som jeg ikke vil, og derfor vil jeg sikkre mig, saa ligger deri dog Intet, hvorfor den Mands kan fordre Bevis af mig. Hverken han kan fordre eller jeg præstere et Bevis for, at han engang vil gjøre mig Fortræd. Jeg forudsætter det slet ikke, men jeg vil ikke lade det komme an derpaa, og det maa erindres, at det Forslag, der er stillet under Nr. 5, er det allervidest gaaende, men det er kun stillet af 3 Medlemmer og kan altsaa ikke hindre den ærede Landsstingsmand fra forresten at gaar med Lovforlaget. Der er slet ikke yttret Noget, der gaar videre end til at stille sig nu og for Fremtiden klart for Die, hvilken Forpligtelse der efter den historiske Overlevering og efter den grundlovmæssige Stilling, som Staten engang har sat Kirken i, synes at finde Sted med Hensyn til Behandlingen af de hidtil til Kirken anvendte Indtægter. Jeg skal nu ikke vidtløftigt komme ind paa dette Spørgsmaal igjen, og navnlig ikke i saa Henseende i det Enkelte indbegaae den ærede Landsstingsmand (Borgen), der fører Ordet for Mindretallets under Nr. 1 stillede Forslag. Jeg skal imidlertid dog bemærke, at selv om der ikke gives